

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De tribus periculosis tentationibus deuotorum. XXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Viri Dei
tutius in-
ter hostes
quam cum
amicis
versantur.

super custodiam nostram, & demus bonum exemplum alijs, qui nos visitant & requirunt; qui tantum exteriora vident, & secundum hæc de interioribus iudicant. Quamuis in omnibus perfecti non simus, tamen præcauendum est, ne malum exemplum & occasione scandali demus infirmis. Sed isti nimis beneuoli sunt nobis, & hoc forte non expedit nobis. Non delectemur fauoribus vanis qui simplices & humiles esse debemus. Melius est ergo ad locum pristinum citius redire, quia multi ibidem minus curant de nobis & quidam etiam derident nos & obloquuntur: quod valde nobis proficuum est, & ad Deum magis redire compellit.

Mat. 5.

3. Fuit itaque vir Domini Florentius, custoditus & præmeditatus in cunctis sermonibus suis, maxime coram sæcularibus & ignotis personis. Pessimam etiam hominum sæcularium consuetudinem iurandi strictè vitauit, & omnibus suis interdixit, ut neque certè vel verè in quotidiano sermone dicerent; ne peccatum super peccatum ex incauta iuratione cumularent. Quando ergo aliquid notabile & seriosum exprimere voluit, aut dicere in testimonium oportebat, non facillè nec temere iurandi notam interposuit, sed faceto modo ita respondit: Dico vobis finaliter vel utique: & sic satisfecit querenti. Nec voluit verbu assertiuè loqui, in quo potuit depræhendi; sed memor verbi Domini, est est, non non, lapsum linguæ studuit præcauere; & alios bono exemplo, & simplici veritatis prolatione docere. Vnde magis ipsi credebatur sine iuramento, quam aliorum linguis multa iuratione malè affueris.

C A P V T XXVI.

De tribus periculosis tentationibus deuotorum.

Tentationes tres
prætextu
boni fallentes.

1. Expertissimus in spiritualibus rebus ac strenuus athleta magister Florentius, tres tentationes dicebat esse valde periculosas, quæ sub prætextu boni decipiunt multos. Et nisi tempestiuè eis in principio resistatur, ad peruersum finem paulatim perducunt, aut in miserabile teporem desides trahunt. Sed (quod nequius est) multi has tentationes pro versutia diabolicæ fraudis minus caute aduertunt; & in quanta pericula labi possunt, vix à prudentibus & expertis informari queunt.

2. Vna est, quando aliquis nouiter conuersus repatriare desiderat, & visitare querit parentes vel amicos. Hic enim sub specie boni & spe conuertendi sæculares reuertens ad sæculum, cum existimat in partibus suis facere fructum, ex tali occasione sæpe negligit semetipsum. Dumque moras trahit inter vanos & lubricos, periculosus se exponit vêtis & vndis. Quia (sicut frequè experientia docet) leuis animus, & necdum in virtute fundatus, si mundanis libenter iungitur, aut peccatis eorum inuoluitur,
aut

aut tentatus refrigescit ab inceptis bonis. Bonū est ergo homini, vt semper fugiat omne, quod animæ nocet, & sine causa notabili patriâ vel amicos non requirat. Nunquā de seipso præsumat, sed præsens sæculum laqueis venenatis plenū habeat vbi-que suspectum, & prælati sui sequatur consilium & dictū, quod in omni euentu est magis securum & firmum. Nam de decem, vix vnus vel duo illesi redeunt, qui inter cognatos & notos diu versantur. Sepe etiā aliis deteriores & vaniores fiunt, qui à bono proposito resilientes, in sæculo remanent; & gratiā Dei abijcientes, nō erubescunt iterare mala, quæ prius cōtempserunt.

3. Alia tentatio est, quando laicus vult esse clericus, & idcirco humilem statum relinquit, & à sancta congregatione recedit, vt agnitis literis magnus dominus fiat, & nescit miser, quā malè decipitur, qui humilitate & obediētia relicta tendit ad alta. Hic ex modica scientia cito inflatur, & tardè bonus clericus erit; qui proprio motu ductus, pro vilibus literis virtutes perdit, & boni nominis famam denigrat, vtinam totus secularis non fiat.

4. Tertia tentatio est, quando clericus & literatus anhelat ad sacros ordines, & prælaturam, aut aliquam dignitatē sub aliqua specie sanctitatis; vt possit aliis magis prodesse, & melius docere ac frequentius prædicare. Iste licet piam intentionem videatur habere, intus tamen graui superbia laborat; dū per se ascendere festinat, vt alijs maior appareat. Et quia humilem subiectionē non diligit, & contemptū sui inuitē sustinet, per preces & cautelas amicorum quærit promotionis suffragium, non attendens a nimæ suę periculum. Heu quā malā inueniet conscientiam, post modicam & breuem glorię captionem, quam difficulter assequitur multo que facilius omni honore priuari potest.

5. Qui ab his tribus liberari desiderat, Deum quotidie roget, vt eū à superbia & vanagloria custodiat, & in humili subiectione & perfecta obedientia cōseruet. Nam superbia facit hominem intus cæcum & insipidum, & foris garrulum ac præsumptuosum; sui ipsius nescium & de alijs habere contemptum. Et quod deterius est, super alios querere dominium, apertum satis est perditionis signum & multorum malorum inductiuum. Cū quidam frater cum Domino Florentio loqueretur in camera eius, ait illi inter cætera: Studeatis vos dare ad humilitatem, tunc potestis perficere, & gratiam Dei promereri.

Superbia
& ambitio
quam nocent.

CAPVT XXVII.

De emissionē fratrum ad fructificandum in diuersis locis.

1. Ardentiſſimus amator Christi dominus Florentius, cui *Phil. 1.*
Christus viuere erat & mori lucrum; desiderans fructū facere